

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/234/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114218266
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114218266.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci navrhovateľky: T. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, P., zastúpená splnomocnencom: PROSMAN A PAVLOVIČ advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Hlavná 31, Trnava, proti odporcovi: O. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX, P., o zaplatenie 1.550,16 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 15. januára 2015, č.k. 11C/55/2014-63, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania vo výške 95,71 eur titulom trov právneho zastúpenia, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku jej splnomocnencovi.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa odporcovi uložil zaplatiť navrhovateľke sumu vo výške 1.550,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.550,16 eur od 01.01.2012 do zaplatenia do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania súd rozhodol tak, že odporcovi uložil zaplatiť navrhovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v sume 286,30 eur a náhradu iných trov konania v sume 93 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku do rúk jej právneho zástupcu.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 488, § 489, § 494, § 517 ods. 1 a 2, § 559 ods. 2 a § 657 Občianskeho zákonníka, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľka uniesla dôkazné bremeno a preukázala dôvodnosť ňou uplatneného nároku. Navrhovateľka si žalovaný nárok uplatnila voči odporcovi titulom niekoľkých pôžičiek, ktoré uskutočnila v prospech odporcu v rokoch 2007 až 2008. Medzi navrhovateľkou a odporcom došlo k uzavretiu ústnych zmlúv o pôžičke, na základe ktorých navrhovateľka ako veriteľ prenechala odporcovi ako dlžníkovi peniaze, postupne v sumách 5.000 Sk (13.07.2007), 3.000 Sk (18.07.2007), 6.700 Sk (16.08.2007), 6.000 Sk (11.09.2007), 16.800 Sk (05.10.2007), 2.000 Sk (29.02.2008), 4.000 Sk (25.03.2008), 1.200 Sk (26.03.2008), 2.000 Sk (31.03.2008), teda v celkovej výške 46.700 Sk (1.550,16 eur) a odporca sa zaviazal vrátiť navrhovateľke požičané peniaze do 31.12.2011. Uzavretie ústnych zmlúv o pôžičke s vyššie uvedeným obsahom mal súd za preukázané jednak z vyjadrení navrhovateľky, ako aj z výpovede odporcu urobenej na pojednávaní, a rovnako zo skutočnosti, že bolo preukázané vloženie súm v celkovej výške 46.700 Sk (1.550,16 eur) na účet patriaci odporcovi. Sám odporca na pojednávaní uviedol, že účet, na ktorý boli sumy navrhovateľkou vložené, bol jeho účtom, a sumy boli vložené na jeho účet z titulu pôžičky, pričom peniaze sa zaviazal vrátiť do 31.12.2011. Dôkazom o uzavretí ústnych zmlúv o pôžičke sú aj výpisy z SMS správ, ktoré preukázateľne zaslal navrhovateľke odporca, nakoľko tento jednoznačne uznal zaslanie SMS správy č. 2, z ktorej vyplýva telefónne číslo, z ktorého bola správa č. 2 zaslaná, pričom z rovnakého čísla boli zaslané aj ostatné správy, ktoré telefónne číslo odporca ani nerozporoval.

Z textu SMS správ je zrejmé, že sa týkajú peňažných pôžičiek. Pokiaľ ide o vloženie sumy 6.700 Sk dňa 16.08.2007 inou osobou ako navrhovateľkou, súd má za to, že táto osoba označená navrhovateľkou ako R. E. konala v zastúpení navrhovateľky, čo vyplýva z jednotlivých na seba nadväzujúcich dôkazov, a sice z SMS správy č. 4 (požiadavka odporcu na sumu 6.700 Sk), z výpisu z účtu navrhovateľky v W. zo dňa 31.08.2007, ako aj zo skutočnosti, že navrhovateľka má vôbec k dispozícii uvedené potvrdenie o vklade zo dňa 16.08.2007. Neskoršie tvrdenie odporcu urobené na pojednávaní, ktorým spochybňoval vloženie všetkých uvedených súm na jeho účet z titulu pôžičky, súd považoval za účelové. Odporca sa nevedel spoľahlivo vyjadriť ani k tomu, ktoré sumy boli navrhovateľkou vložené na jeho účet za iným účelom ako z titulu pôžičky, ani k tomu, za akým iným účelom sa tak malo stať. Vysvetlenie odporcu, že tak malo byť z dôvodu, že navrhovateľka nemala platobnú kartu, súd považuje za nepresvedčivé. Účelovosť neskoršieho tvrdenia odporcu o tom, že nie pri všetkých vkladoch išlo o pôžičku, má súd za preukázanú aj zo skutočnosti, že keď odporca reagoval na výzvu právneho zástupcu navrhovateľky, ktorým bol vyzvaný na vrátenie pôžičky v celkovej výške 3.000 eur (90.378 Sk), reagoval v liste zo dňa 07.03.2014 tak, že ide o „neexistujúci finančný dlh“. K tomuto sa odporca bližšie vyjadril na pojednávaní, kedy uviedol, že tým myslel, že pred 07.03.2014 (kedy písal list) peňažné prostriedky vrátil a všetko považoval za vyrovnané. V liste sa pritom nijako nezmiel o tom, že by v celkovej sume (v prípade výzvy narozdiel od návrhu dokonca v sume 3.000 eur) nemalo ísť o pôžičku, ale aj o iný účel peňažných prostriedkov. Rovnako sa v tomto zmysle nevyjadril ani vtedy, keď bol na vyjadrenie sa k návrhu písomne vyzvaný súdom, pričom návrh aj s prílohami mu boli preukázateľne doručené už dňa 17.10.2014. Spochybňovať účel vložených peňažných prostriedkov začal až na pojednávaní, aj to až po tom, čo najskôr pri svojom prvom prednese uznal, že sumy boli zaslané na jeho účet z titulu pôžičky, a keďže mu bol doručený návrh aj s prílohami v dostatočnom predstihu, musel mať vedomosť o tom, aká konečná suma (pozostávajúca z akých čiastkových súm) je predmetom konania. Súd mal vzhľadom k uvedenému za dostatočne preukázané, že všetky peňažné prostriedky vložené navrhovateľkou na účet odporcu, boli poskytnuté ako sumy pôžičiek. Odporcom menenej argumentácii súd neuveril a jeho neskoršie tvrdenie „aj inom účele“ vložených peňazí považoval za účelové a ničím nepodložené. Pokiaľ ide o tvrdenie odporcu, že sumy zaslané na jeho účet navrhovateľke vrátil, išlo o jeho tvrdenie, ktoré bolo potrebné podložiť dôkazom. Odporca však o vrátení (a to ani časti) peňažných prostriedkov nepredložil žiaden dôkaz, ani vykonanie žiadneho dôkazu nenavrhol, keď zároveň uviedol, že doklad o tomto žiadny nemá, pričom bol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Súd zhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a z takéhoto zhodnotenia mal za jednoznačne preukázané, že v rokoch 2007 až 2008 navrhovateľka postupne požičala odporcovi peňažné prostriedky v celkovej sume 46.700 Sk (1.550,16 eur) pri povinnosti odporcu ich vrátiť do 31.12.2011, pričom odporcovi sa v konaní nepodarilo preukázať, že uvedené peňažné prostriedky navrhovateľke vrátil. Dôkazné bremeno ohľadom určitej skutočnosti leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie tejto skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, teda ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí. Ak odporca tvrdil, že požičané peňažné prostriedky navrhovateľke vrátil, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. Keďže takéto dôkazy napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. ani neoznačil, ani nepredložil, súd nemohol jeho tvrdenie o vrátení peňazí považovať za preukázané. Súd pritom poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24.06.2010, podľa ktorého „Dôkazné bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá.“ Súd na základe vyššie uvedeného dospel k tomu záveru, že medzi navrhovateľkou ako veriteľkou a odporcom ako dlžníkom boli v rokoch 2007 až 2008 uzatvorené zmluvy o pôžičke ústnou formou, na základe ktorých navrhovateľka postupne prenechala odporcovi peniaze v celkovej sume 46.700 Sk (1.550,16 eur), ktoré však odporca v dohodnutej lehote splatnosti, t.j. do 31.12.2011 nevrátil. Z uvedeného dôvodu považoval súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu za dôvodný a odporcu zaviazal na zaplatenie sumy 1.550,16 eura (s použitím matematického zaokrúhlenia z dôvodu vykonateľnosti, keď zároveň suma 46.700 Sk = 1.550,16 eur). Odporca tým, že svoj dlh z pôžičky, ktorý mal voči navrhovateľke, v dohodnutej lehote splatnosti nezaplatil, dostal sa do omeškania so sumou 1.550,16 eur od 01.01.2012 (t.j. nasledujúci deň po splatnosti). Súd preto navrhovateľke priznal aj úrok z omeškania z uvedenej sumy, nakoľko bol uplatnený v súlade s vykonávacím predpisom. Ku dňu omeškania odporcu s plnením peňažného dlhu bola výška základnej úrokovej sadzby 1 %. Navrhovateľka tak má popri dlžnej istine nárok aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % (8 + 1 %) ročne z dlžnej sumy 1.550,16 eur od 01.01.2012 do

zaplatenia. Z dôvodu vyššej sumy, na zaplataenie ktorej zaviazal súd odporcu, určil mu v rozsudku dlhšiu lehotu na splnenie povinnosti v súlade s § 160 ods. 1 O.s.p., a to 60 dní od právoplatnosti rozsudku, ktorá lehota je určená za účelom zadováženia potrebnej sumy na splnenie povinnosti, napr. vybavením úveru. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., keď plne úspešnej navrhovateľke priznal proti odporcovi právo na plnú náhradu trov konania, a to náhradu trov právneho zastúpenia v sume 286,30 eur za 3 úkony právnej služby á 71,37 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd - návrh zo dňa 02.07.2014, účasť na pojednávaní dňa 15.01.2015) podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., 2x režijný paušál á 8,04 eur a 1x režijný paušál á 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z., spolu 238,58 eur; celkom trovy právneho zastúpenia vo výške 286,30 eur vrátane 20% DPH (právny zástupca navrhovateľa preukázal, že je platiteľom DPH), a náhradu iných trov konania za zaplatený súdny poplatok z návrhu v sume 93 eur, ktorú náhradu trov konania je odporca v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľky. Súd nepriznal navrhovateľke náhradu za odmenu za úkon právnej služby „písomné podanie protistrane - výzva na zaplataenie“ vo výške 71,37 eur vrátane režijného paušálu, nakoľko sa jedná o výzvu urobenú pred začatím konania, teda nejedná sa o trovy vzniknuté navrhovateľke v priebehu občianskeho súdneho konania od podania návrhu do právoplatného skončenia veci. Súd tiež nepriznal náhradu za odmenu za úkon právnej služby „písomné podanie na súd - vyjadrenie na výzvy súdu“, vo výške 71,37 eur vrátane režijného paušálu, nakoľko tieto trovy nepovažoval za účelne vynaložené, nakoľko skutočnosti a dôkazy uvádzané vo vyjadrení zo dňa 13.01.2015 mohli (a aj mali) byť súčasťou návrhu na začatie konania.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože medzi navrhovateľkou a ním rozhodne nedošlo k uzatvoreniu žiadneho zmluvného vzťahu. Uviedol, že dôkazný prostriedok navrhovateľky z návrhu na vydanie platobného rozkazu v podobe vkladov na účet vyplynul z úplne bežného spolužitia dvoch ľudí, za akým účelom bol každý jeden realizovaný, sa však po siedmich rokoch nevie vyjadriť. K navrhovateľkou priloženým SMS-kám sa vyjadril a vzhľadom na to, že mu boli predložené prvý krát až počas pojednávania, že telefónne číslo bolo s najväčšou pravdepodobnosťou jeho, ale na písanie konkrétnych SMS správ si po ôsmich rokoch nespomína a vzhľadom na ostatné dôkazné prostriedky by sa k nim bližšie vedela vyjadriť sama navrhovateľka. Ostatné dôkazné prostriedky považoval za nepravdivé, keďže sa s dcérou navrhovateľky rozhodne nestretol, tak nevie, čoho mohla byť svedkom, určite však nie akéhokoľvek poskytovania finančných prostriedkov jeho osobe a už vôbec nie vzniku nejakého zmluvného vzťahu. Poukázal na to, že nedošlo ani k žiadnemu fyzickému útoku, ani zraneniu navrhovateľky a ňou predložený dôkazný prostriedok - lekárska správa je teda nepravdivý.

K odvolaniu odporcu sa písomne prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrila navrhovateľka, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odporcu považovala za účelové, pretože odporca v celom konaní nepredložil jediný dôkaz na vyvrátenie jej tvrdení alebo na potvrdenie svojich tvrdení. Rovnako sa nevyjadril na výzvu súdu k žalobe, ktorá mu bola zaslaná a riadne doručená. Celé odvolanie považovala za zmätočné a nejasné, pričom dôvody uvádzané odporcom v odvolaní sú irelevantné a navrhovateľka podanie odvolania považuje za účelové predlžovanie súdneho konania.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 11C/55/2014 je zaplataenie 1.550,156 eur s príslušenstvom titulom poskytnutej a nevrátenej pôžičky.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bolo návrhu na začatie konania v celom rozsahu vyhovie.

Odvolať odvolanie odôvodnil v podstate tým, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až § 135 O.s.p. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistení skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Súd prvého stupňa sa vypořiadal so všetkými podstatnými námietkami odporcu a vzhľadom na to, že tento ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka, alebo odovzdaním krátkou cestou.

Účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena.

V prejednávanej veci navrhovateľku zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania jej tvrdení, že poskytla odporcovi finančné prostriedky s tým, že tento sa zaviazal prostriedky vrátiť v dohodnutej lehote, ktoré dôkazné bremeno navrhovateľka i uniesla. Bolo na odporcovi preukázať, že poskytnuté finančné prostriedky navrhovateľke v dohodnutej lehote vrátil, čo však odporca v konaní nepreukázal. Pokiaľ na základe uvedeného súd prvého stupňa návrhu navrhovateľky v celom rozsahu vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď tento správne podľa § 142 ods. 1 O.s.p. rozhodol i o trovách konania a vo veci úspešnej navrhovateľke priznal náhradu účelne vynaložených trov.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 95,71 eur s nasledujúcou špecifikáciou: 1 úkon právnej pomoci (vyjadrenie k odvolaniu) vo výške 85,64 eur a 1x režijný paušál vo výške 10,068 eur. Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. odvolací súd odporcovi uložil zaplatiť priznanú náhradu trov konania splnomocnencovi navrhovateľky.

Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.